

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap martius 1^{én} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Egy labradori kaland.

Helyünk, hol a fókák vadászata — az éjszaki éghajlat kincse — 's a bőr-kereskedés végett letelepedtünk, éjszaki Amerika délryugotán feküdt, mintegy 16 (angol) mértföldnyi széles tó partján. Ennek vize egy keskeny folyamon keresztül egy másikba ömlik; sűrű erdők lepik-el a körül fekvő tájat. — Egy délest esőt ragadék, 's vadászatra indultam. Tavasz volt, de a rendkívüli kemény tél miatt jég fedte még a tavat. Egy sereg vadkácsa reppent-fel előttem, 's én osongatva vártam leereszkedésöket. A szél ugyan csipős, de e mellett kellemes idő volt. A vad üzésében a tónak gyenge hó-takarékja könnyíté lépteimet; a kácsák végre lövésre jöttek, 's kettő leesett. Egyikét hamar felkaptam, de a másik ugrálásival jótova csalt-be, 's nagy bámulással vettem észre, hogy körültem a jeget 2—3 ujnyi víz takarja. — Jól tudván hogy Amerika jege könnyen hódul az idő változásának, megállapodék, 's rémüléssel vettem észre újra a kezdő olvadást.

A felettem tornyodzó felhők öszve gombolyodtak; sűrű hópehely után esőzni kezdte. Azonban bealkonyodott, 's én — — — nem érhettem a parthoz. A bizonyos ut után kutató szét tekintgetésimet a nevedő setétség rövidre szabta, 's az egyszerű tájék csendjét csak a megsebesített vad ollykori lármája zavarta-fel. — Az egész természet valami nagyra látszék várakozni. Sem előre sem hátra lépni nem mertem; midőn aggodásim közt a kétes jövőről, hirtelen lárma hallatszott. A többszer viszonzott dördülést, a lassú 's rendetlen mormolást iszonyú csattanás váltotta-fel, mintha sziklák hasadnának szét. Nagy rémülésbe hozott az alattam ingadozó jég, melly néhány pillanat után ropogva pattant szét, 's a víz habozva ömlött-ki a jég nyílásán, és csak hamar el volt körültem minden áradva.

Még egyszer elhatározám magamat a talán lehetséges vissza kerülésre; már eltalátnak véltem az igazi utat, midőn hirtelen egy gyenge jég-lap csüggeszté bátorságomat. Félékenyen, de előre vigyázva lépdeltem körül a veszélyes helyet, 's vissza tért nyugalnam után

elhatározám utamat csak bizonyos irány mellett folytatni a' fenyegető veszély elkerülésére. — De melyik a' bizonyos ut? A' partot hijába törekedtem kiismerni; csak a' fa-ágak közti szél süvöltése árulta-el közellétét. Ollykor ollykor egy erős, hóval jéggel 's esővel elegy, szélcsapás támadt, 's engem tökélyes homályba burkolván majd nem kétségbeesésre vitt. Gyakor kilöttem csömet, hogy szükségí durranásai telepedési helyünkről valakit segítségre hozzanak; — de hasztalan.

A' vész nőttön nőtt, 's az olvadó jég szétdurranásai távuli dördülésként hangzottak-el. A' félelem 's fáradtság már szédültté tettek; csömet elvettem, 's a' szél és vész ellen futván velek harczolni valódi élemlényem volt. Minden léptem alatt ropogott a' jég; a' halált szemlélttem már előttem; majd futni majd maradni akartam.

Ez alatt egészen besetétédett; a' rémülés 's fáradtságtól elbágyasztva 's köpönyegembe burkolva a' viz-hullámoktól ostromlott jég-lapra dültem. Éjfél tájban a' vész lecsillapult, a' felhők szét oszoltak, 's a' nyájas holdnak homályos világa elijeszté a' setétséget. — A' jég-pattanások még több óráig tartottak; végre a' jeget alattam hajlongni 's lebegni éreztem. — Ijedve ugrottam-fel; szét tekinték, 's a' tó már tökélyes hullámokat vete mindenfelől. Ekkor elhomályosodtak pillanatim, minden lejtett 's futott előttem; a' szél süvöltése 's a' jég-daraboknak egymáshoz ütése rémletes volt. Egy jég-darab a' másakra terült, 's a' következők ellen mintegy védfalat képzett, mellyek azonban, a' többiektől hányatván, az elsőkre tornyadoztak-fel, 's ritka alakú piramisokat vagy hegyeket formáltak. Ezek a' távul homályában szüntelen nagyobbakká nőttek, 's majd, mintegy varázs pálczával megilletve egyszerre dördülés, 's moraj közt eltűntek.

Azon jég-lap, mellyen én valék, nagy 's vastag volt; de más darabok tolódtak reá, 's mintegy 4–6 lábnyi hegygyé nőtt. Én ennek csucsán egyenest álva zavart képzetekkel néztem az előttem mutatkozó természet látványát. Kevés idő után a' szél ismét felháborodott, 's engem jég-halmommal együtt a' viz kiömlésének hajtott; nyugtalanságomat 's félelmemet a' vergődés reménye szétoszlatá; de egyszerre uszó jég-szigetem olly erős ütést kapott, hogy rajta az egyensulyt elvesztvén majdnem a' tóba estem. Nem kis erőködéssel mászhattam-fel ismét a' jég-csucsra; de most örömmel vettem észre jég-szigetem helyzetét a' kalandom első soraiban érintett folyam medrében. A' partot tőlem még mintegy 30 toise-i szélességű kemény jég zárta-el, 's egy kis vonakodás után neki bátorodva ugrottam jég-hegyemről a' folyam sima fedelére. — Mentemben alig mertem a' jeget érinteni, tartván az átesett veszélytől, 's végre egészségesen kiértem rémes kalandjaim után a' szárazra. *(Végz. köv.)*

Bécsi kalandom. (Folytatás.)

Gyenge kimélettel viszonzá a' hadnagy: „Házasságunkat egy magyarországi curiának mondhatnók, mellyből a' don ranudoi tekintetesség zivataros időben ki nem mozdulhat. Az asszonyt mindig fergetegnek vélem.“ — Máli szemeit boszongodva felemelé, és eper-száját harcra készíté; de Szel—nyi rögtön belévága: „Áprilban; a' jóltevő nap szeliden hat rajta keresztül, és a' kéj-szemek olly hamar megengesztelhető fényében a' csendes örömnök szívárványa támad.“ — Ez kézzelfogható ironia vala, de a' két okos leányok valóságnak hinni szinlették, nehogy a' csintalan katona további sértő hasonlításnak kitéve legyenek. „Katonával nem jó szembe szállani — mondá nevetve Máli — ők a' tüzet megszokták, és győzni születtek.“ — Most a' fia tal tisztelen a' rend elpirulni; őigen is érté a' keveset, és kardját (Máli nagyon szereté a' vé t l e n epithetont hozzá csatolni) fehér köpönyegébe szorgalmasan eldugván, utósó czukorszeletét a' maderáiban áztatá, és nevetni készült. — Marry komoly szívében a' katona delisége, finom viselete, és tüzes pillantásai hatalmas rést törtek; a' szerelem varázs-zászlója vala kitüzve béke-arczán, és a' győző, talán e' mezőn többszer, egész tábori hangászattal foglalta-el irigyelhető helyét. Ő tőlünk félig elfordult most, és csak Marryval látszék gondoskodó lenni. Én Málinak inpromptu verseket irkáltam az étéklaajstromra, és a' tulni Hébe uj hegyaljait tett előmbé. Ez sziveinket jobban kiderité; a' nap melegen sütt az ablakon keresztül, midőn felugrottam. „A' kertbe“ szólla Máli, 's e' jelszóra a' katona karját ajálván urnéjának, én Málival jövendő pseudosógoromat vigan követém.

A z a n g o l k e r t .

A' kastél napnyugoti téres udvarán keresztül csipős észrevételek és viszontorlatok között az angolkertbe jövének. Téli gyászba öltözött a' természet; a' remény, ifiúság, 's élet kéjszine sirba szálla; még is az inneni gyönyörű kilátásra tavaszi reggelt varázsolva, megcsalatott szemeink örömtelve csügtek az idegen hon szép virányain. Árván hordozza hideg keblében habjait a' bús patak; partjain nem nyílnak virágok; a' lehullott lombok, mint a' szenvedőnek boldog napjait idézve, csendes búval nyögdelnek alattunk, és éjszaki szellő hattyúdálát zengi elhunytokra. Mi is elnémultunk, mintha a' természet nagy szunyutát ünnepele. — Marry setét szemeit kimondhatlan lágy érzéssel felemelé (még illyen szépnek soha se láttam), és Szel—nyihöz fordulván a' csendet félbeszakasztá szinte reménytelen hangon panaszolva: „igy mul-el minden!“ — Ez nyalka barátom szerelmi esküit érdeklé inkább, mint a' téli virány szomorúságát. Szel—nyi mentseget látszott az igaz vádra keresni, és találni is, a' mint Marry

profilarczából szemüvegeim segédével kinézhettem. Mondom: látszott; mert a' jóval előttünk haladó pár azután olly lassú hangon és érthetlenül csevegett, mint sok nagy ur, ha lovain és kutyájin kívül egyébről is próbál szót váltani. Mondom igaz, mert mi nem túl-el a' katonánál? A' nádszál erős tölgy hívségéhez képest és optikai képek szerelmes érzései, láttuk is, nem is. — „Én pedig, mondá a' vig szeszélyü Máli, szeretem a' téli csendet, a' természet közönséges kipihenését; mert ismét szives örömmel várom a' tavaszt 's virágait. És nem boldogabb-e az ember bizonyos reményével, mint a' pusztá jelen való birásával?“ — Habozva állék előtte. A' csintalan leány szerelmemet akarja kigunyolni, az én forró, változhatlan szerelmemet, melly már szívemben mélyebb gyökeret vert, hogysen belőle életfám megsértése nélkül téphetném-ki többé. Ó bajomat tudta. De mit nem tud és lát az okos leány, ha minket kinezni akar; és nem feledtetí-e el csak egy bájpillantással ismét minden bajunkat? Illyen pillantás, mellyet egy gyenge kézszorítás követé, volt a' mostani; és, mint az aeolodiconnak elhaló mély behatású szelid accordjai, lebegett tavaszi rózsa illatjával fülembé égi hangja: „én téged reménylek.“ Képzelheti-e valaki helyzetemet? találók-e szavakat érzelmimnek? mellyek, mint a' távul kéklő styriai bérczeken tavaszi légtől ihlette milliónyi bájvirágok, válták most fel egymást örömittas szívemben. Egy tündérelet nyílt-meg előttem. — Nem-nem, én képtelen valék féket kötni kitoró indulatimnak; keblemben az egész világ kéje feküdt, vérem hevült mint a' juniusi nap, és reszkető de erős karokkal mellemhez szoritám a' levarázsolt mennyei cherubot, földi ajkát keresve. — „Bravo barátom! — kiálta vissza Szel--nyi, e' pillanatban a' legfatálisabb huszár a' világ hátán, és megijedve csuszott-ki Máli athleti öleléséből — te az egész férjfinemnek dicső példája vagy; már több hetes házasság, és még olly szerelmes!“ — Máli arcza a' lenyugvó napban uszó havasi tetőhöz hasonlita; én minden bosszúm mellett a' quasijanusi hadnagyra vig voltam, mint a' felettem ragyogó ég, a' keresett csókra első alkalmat várván.

A' kertnek nagyobb részén a' nem igen csinos gyár terjed-el; ennek is több mint fél része romlandó. Itt állánk most mind a' négyen; a' felvigyázó előttünk, ki a' gyárművek felől adandó közelebbi tudósítás helyett csonka datumokkal sérté historicus füleimet a' helynek évkönyveiből. Marry arczán szelid örömfény derült-el, és a' tiszt jobbot erősen megragadván titkon suttoaga: „én a' legboldogabb ember vagyok; — barátom milly leány!“

Egy óranegyed alatt átnéztük az egész gyárt, 's miután virágzóbb lételt ohajtanánk neki, és a' felvigyázó hamis adatait való adatokkal honoráltuk volna meg, a' hosszú épületen, egy romlékony hidon, és

két ledült törzsökön túl érvén, az egész világgal megelégedve a' vendégfogadóba sieténk vissza, mert a' nap már Baden hegyeihez erősen közelite, és én adott szavamat a' kisasszonyoknak lóvesztével is megtartani akartam. Jankó és a' hadnagy kocsisa kényelmesen szivták a' császárdohányt egy család gyermektől körülvéve a' kőpadon. „Három óra alatt Bécsben — kiálték Jankónak — induljunk!“ — „Én vacsorára Sopronban“ mond kocsisának a' hadnagy. Máli visszaadá tett ígéretemet, és arra kért, hogy a' lovakat felette hajtva ne kinoztassam; egyébiránt is ők igen szeretnek estve menni. — „Az éj gyönyörű lesz“ sohajtja Marry, 's fekete szemeit a' bucsúzni induló hősre emelé, mintha mondani akarná: „mért nem te is velünk?“ — A' vendéglő terembe léptünk. „Barátom — szólla-meg titkon Szel—nyi az Ali pascha alá álva — én becsületes ember és Magyar vagyok; annyi vagyonom van, hogy belőle többen is élélhetünk; ha segít az Isten (és itt egy szives csókot nyomott számra) nem sokára én — sógorod leszek.

Én a' ritka katonát csudálva néztem, ki ismét Marryhoz szökött, a' szép, valóban szép Marryhoz, ki könybe borult szemekkel a' közelgő elválást keseregve nézett-ki a' téli szomorú virányra, mellyen hidegen égett a' való napnak utósó csókja.

Máli gyémántgyűrűjével nevetet metszé az ablakra; én a' nélkül, hogy észrevenné, háta megé lopódzék, és hófúvta nyakát tüzesen megcsókolám. Neheztelni látszott vakmerőségemért a' még is kedvesen meglepetett leány, de a' huszár semmit se vett észre, és így a' büntető szemek tűznyila egy kimondhatlan lágy fénysugárnak engedé, mellyben, mint a' végetlen csillagok szelid tüze a' kelő nap lángjaiban, örökké elmerülni akartam. „Augen, ihr geliebten Augen, meiner Herrin lichte Sterne!“ szavalek Körner gyönyörű énekéből, és enyelegve emeltem urném két kezeit hóarczomra, nehogy ennyi fénytől megvakuljak. A' hány író minden nyelvben irt és irand még a' szemekről, ezek ismeretlen kecsét, ezek mély behatását, ezek varázsvilágát soha eléggé elő nem találja. Két lelkek ezen szemek; gyönyör és bú lakik tükreben; szeretlek, mond az egyik; nem szeretlek, a' másik; és még is mindketten mosolyognak; égi világ sugárzik mindenikből. Ha büntet is az egyik és komoly haragba merül; reményt nyujt a' másik; mennyet, merészséget ad. Hanem egy édes léleksugárban fognak együve olvadni ezen kéjlángok, mellyel halni vagy élni megyek; — mert kín lakik bú és öröm között most.

„Isten velünk“ kiáltá Szel—nyi, és Marry kezét ajkához nyomván két minutumi csókot tüzelt reá. „Mint mondám pajtás — hozzám fordulva — akaratom és szívem egy!“

Marry „két hétre, ugymond, Bécsben látjuk; el ne felejtse: Himmelpfortgasse Nro 947.“

Sógorom in spe udvariasan köszöntve quasifeleségemet, és engemet atyafiasan átkarolván könnyűhintójába ugrott, és szép honába vitték négy tátos deresei. Marry vagyás-pillantatokkal követé őt, mig látta; azután utósó könnyét batiszt kendőjével megszáritván kért, hogy mi is utnak induljunk. Kocsisom háromszor pattogtatá czenki módra ostorát, a' kisasszonyok háromszor fűtéek nyakukra a' boát, és köpönyegöket szorosabban összekapcsolván az egészen behuzott kocsiba bujtak. A' lélekismeretes vendéglő szerencsés utat kivánt, és mi Bécs felé repültünk. Már az előtt megkért Máli, hogy a' jóval hosszabb Laxenburgi utnak tartatnék, nem kis hévvel megmutatni akarván, hogy arra még egyszer olly jó az ut, és kellemebb. Én a' megvetett utat a' laxenburgival együtt elég sokszor jártam-meg, és egyenlőnek találtam; igaz hogy ezen utósó kellemebb a' mindig magokat felváltó szebb és szebb kilátások végett, de most setétben alig fogunk a' minket Bécsig kísérő gesztenyefáknál többet láthatni, mindazáltal én engedtem, mivel Máli akarta, kocsisomnak a' lassabb menést érzéketlen szivére kötvén.

(Végzet következik.)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Kőbéli állatok. — Don Antonio de Ulloa említi, hogy saját szemével látta, midőn Madridban a' királyi szobrász bizonyos márvány-darabot ketté hasítottván annak belső részéből két bogár tűnt elő. Testállásukhoz alkalmazott ürege a' márványnak tisztán kivehető vala, melly annyira el volt zárva a' külső levegővel közösüléstől, hogy legkisebb hasadást vagy eret se leheté felfedezni, melly ezt a' kül levegővel közösülésbe hozhatta volna. Igy ottan levegőtől elzárva kellett fekünniék felszámíthatlan időktől fogva; most pedig a' külső levegő hozzájok járulván, mozogni kezdtek — de néhány pillanat; — 's már élet nélkül valának. — **Primeur**, a' roueni akadémia szobrásza is említi egy ehez hasonló jelenetet. Mint mondja, **Ecretteville** ben egy felette kemény kődarab előtte ketté hasított, mellynek hossza hozzá vethetőleg négy — vastagsága pedig két láb lehetett. Ennek éppen közepén rejtő bizonyos üregben egy kised varos béka találtatott, mellynek sorsa a' külső levegőn éppen az lett kevés percz múlva, melly a' fennebb említett két bogaré volt. — **Misson** „olaszföldi utazásában“ állítja, hogy Tivoli környékén találtak egy szép márvány-darabot, 's feldolgozása közben egy nagy rák bukkant ki belőle. — **Prysonnelur** királyi orvos **Guadeloupe** ban kutatásatván, mélyen a' föld keblében, a' köves területben, talált bizonyos zöld békákat, mellyeket felhozatván, élve maradtak, 's a' többiekhez mindenben hasonlítottak. — **Bonani** pedig mondja, hogy az olasz földön kősziklákban, mellyek ketté hasítottak, élő halakat látott, holott az üregeknek, mel-

lyekben rejtettek, hasonlóan legkisebb közönsélek se volt a legszorosabb vizsgálat szerint is a külső levegővel.

Fényhegyi Laura.

Szokatlan hosszú életkor. Bizonyos angol hirlap következő szokatlan hosszú életkorokat szedett össze Súdwallisból. Ivan Yorath, ki 1621-ben június 17-kén temetteték-el, mintegy 180 esztendő-t ért-el. — Yorath Illés 1668-ban február 13-kán eltemettetvén 177 esztendő-s volt. — A' Lanwit-Major templomban egy kövön következőt olvashatni: „Itt fekszik Voss Máté teste, 1531, élt 129 esztendőt.“ — Thomas ap Ivan, ap Rhijs a' nevezetes bardus, maga vallja magát 130 esztendő-snek, 's e' vallomás után még bizonyosan 11 esztendőt élt. — J. Willikir Cumberlandből 112 esztendő-s vala; és William Billings Tairsielheadben 1679-ben 114 esztendőt vitt magával sirjába. Mistress Warren a' dublini grófságból 112 esztendő-s volt, midőn 1808-ban meghalt; testvérbátyja pedig, ki két esztendővel későbbben halt-meg, 120 esztendőt ért-el.

K Ü L Ö N F É L E .

A' Beduinok Marseille vásáraiban. A' marseille-i nagy vásároknak legérdekesb látványok közé tartoznak a' Beduinok, kik ott Algierből számosan 's családosan jelennek-meg a' legőszebb nagyapától kezdve egészen a' kis csecsemőig. A' férjfiak viselete egy fekete vagy szennyes-tarka színű alsó szoknyából áll, mely mintegy térdig ér; ezen kívül viselnek egy hosszabb ruhát is szintén vászonból, 's ez fehér; közönségesen palást gyanánt 's valamint eső és nap ellen egyiránt élnek vele, sőt még éjjeli takaróul is. Lábaikon bőrből félczipókat hordoznak 's fejöken valamely szennyes turbant. Két hosszú szép hajfürt, melyek mind két részről nyakig lecsügnek, volt az egyetlen, mi öltözködési csinra mutat. Termetök nem igen ékes, de hosszú bajuszaik valami marcialis tekintetet adnak nekik. Az asszonyok csaknem egyformán öltöznek férjeikkel. Szintén azon tarka, rövid alsó szoknya, és szintén azon bő fehér vászon-köponyeg, de a' mellyet, valamint a' Spanyol-nék mantillájikat, fejökre hajtják.

A' dupplán látó. Ménusi Frankfurtban egy eset adá magát elő, melly a' „dupplán látás“ körébe tartozik, 's ennél fogva a' „léleklátóknak“ igen kedves hír lehet; noha a' psychologok azt egészen természeti uton fejthetik-meg, mint mondják. Egy 16 esztendő-s leánykát, ki éppen himvarrással foglalatatoskodék, anyja elszóllított, 's valamiért a' városba küldött. A' leányka vissza jöven ismét szobájába ment, hol ön magát pillantván-meg a' varró ráma mellett ülni rémületében nem vala képes helyéből mozdulni. Illy helyzetében lön, hogy egyik barátnejától meglátogattnék, ki őt esti táncmulatságra meghívá. A' dupplán látó közlé barátnejával az esetet, de személymássa már most eltűnt volt; végre a' leány megigéré, hogy a' tánczra megjelen. A' kirendelt időben valóban ott is volt ő, 's mind a' két első tánczban részt is vett a' nélkül, hogy magában legkisebb változást is érzett volna. A' harmadik táncz közepén azonban egyszerre összerogyik, 's midőn segítségére sietnének, már az élők számában nem volt.

Fogadás. Nem régiben, mint a „Globe“ említi, két ur fogadott a' londoni hidon, hogy ettől kezdve a' legközelebbi tizenkét templomba elmenvén, azokban mind össze is nem fognak száz embert találni. Az első templomban 20 személyt találtak, a' másodikban hatot, harmadikban az egyházfit, negyedikben egy öreg asszonyt, ötödikben két harangozót, hatodikban négy koldúst, 's így tovább; de mind a' tizenkettőt egybevéve nem letek száz személyt.

Két száz tizennégy utód. Egy hónappal ez előtt Upsalában egy svéd országai halász halt-meg, ki száz nyolcvan esztendőös vala, 's maga után kétszáz tizennégy utódot hagyott.

J E L E S M O N D Á S.

Csermely. Élet.

A' csermelyke siet, de hová? nincs tudva előttünk.
Elsiet éltünk is; hajh! de ki tudja hova?

Szentmiklós után S. Sarolta.

Szépség. Jóság.

Nézd a' rózsakebel kiborul, majd illatos öllel
Diszlik a' büszke; de kis dér elemészti kecsét.
Képed ez, ah szépség! de tekints jó lányka amott a'
Zajló tenger ölén a' viharok közepett
Századok óta erős állású szikla-darabra,
Mindig vissza veré a' habokat 's szeleket.
Tükröd ez, ah jóság! Jó légy hát lányka; hiszen csak
A' jóság tartós; szép kecsé vesztve lehull.

Miskolczy István.

Maximák. Nem azon kell lennünk, hogy sokáig éljünk, hanem hogy jól. Hosszú az élet, ha teljes.

Seneca.

A' világ többszer jutalmazza az érdem színét, mint magát az érdemet.

Rocheoucauld.

Gnomák Váczról. Remény és türelem közt várja az ember a' jövőnek báj-fényét, 's hosszas fáradtság és munka után mosolygó napfény helyett mindenütt komor borúra talál.

Soha se viseltetünk mások iránt oly ellenséges indulattal, mint midőn magunknak ellenségei vagyunk.

N. János.

S z ó r e j t v é n y.

Két szótag az egész. Két első betűje
Italok 's étkekben szokott éreztetni.
Diszt jelent, fát hasít, 's vonás két végsője
Marhádtól szokott volt az egész ejtetni.
Fordítsd-meg vég-hármát, fő tagja testednek
'S eszköze az hidd-el majd minden tettednek.

Magyar-Csékei Korda Teréz.

Előbbi rejtvény: bór 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.